

РЕШЕНИЕ

№ 37777

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8603** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж. к. Г., [жилищен адрес] чрез адв. И. С., съдебен адрес: [населено място], район Т., [улица] – 42, етаж „Партер“, срещу Решение от 28.07.2025 г., постановено по АНД № 5072 / 2024 г. по описа на СРС, 134 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23 – 4332 – 029876 / 08.12.2023 г., издадено от Началник на група в СДВР при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 8121з – 1632 / 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 174, ал. 3, пр. 2 – ро от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из – 2539 на МВР са отнети 15 контролни точки.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт като постановен в разрез с материалния и процесуалния закон. Твърди, че е налице противоречие със съдебно решение, с което е била прогласена нищожността на ЗПАМ, доколкото с Решение № 919/13.02.2024 г. на АССГ по адм. дело № 11825/2023 г. е прогласена нищожността на Заповед за прилагане на ПАМ № 3296/14.11.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в СДВР. Счита, че е нарушен принципът „non bis in idem“ (чл. 17 от ЗАНН, чл. 50 от ХОПЕС). Разбирането, че

приложената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП няма наказателен характер, а е чисто превантивна, е в разрез с утвърдените стандарти в практиката на СЕС и ЕСПЧ. Счита, че е налице недоказаност на нарушението, доколкото съгласно съдебната практика, при липса на доказателства за реална възможност да се изпълни задължението за явяване в медицинско заведение, отказът е недоказан. Излага доводи, че съдът неправилно е приел, че органите нямат задължение да осигурят придружаване. Когато в талона е вписано желание за медицинско изследване, органите са длъжни да осигурят условия за реално изпълнение - в противен случай се стига до обективна невъзможност, която изключва вината. Иска от съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и отмени наказателното постановление. Претендира разноски по делото.

Ответникът – началник група ОПП – СДВР на дата 12.09.2025 г. е депозирал писмено становище по касационна жалба чрез юрисконсулт С. М.. Въззивният съд е изяснил всички факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело. Не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна. Решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XV – ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав приема, че решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Софийският районен съд е установил следната фактическа обстановка:

На 14.11.2023 г., около 02:35 часа жалбоподателката В. Е. Д. управлявала МПС – л. а. марка „Мазда“, с рег. [рег.номер на МПС], като се движела по ул. Попчево, с посока на движение от ул. Сехово към ул. И. Карасулски.

Автомобилът бил спрял за проверка от полицейски служители на ОЗ РУ-СДВР. Било поискано съдействие от екип на ОПП-СДВР, който да изпробва водача за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техните аналози.

На място бил изпратен св. О. Р. – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР, която тествала Д. за употреба на алкохол, като техническото средство отчело 0, 00 промила наличие на алкохол в издишания въздух. След това Д. била приканена да бъде тествана за употреба на наркотични вещества и/или техните аналози с техническо средство Drug Test 5000 ARME 0069, но същата отказала.

Св. Р. преценила, че е налице нарушение на разпоредбите на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП и в присъствието на свидетел – очевидец, съставила на Д. АУАН № GA 1041708/14.11.2023 г., препис от който бил връчен на нарушителя на същата дата и подписан без възражения.

На Д. бил издаден талон за медицинско изследване № 144066. В него бил вписан отказът на водача да бъде изпробвана с технически средства за употреба на наркотични вещества, като било посочено, че същата желае да бъде изследвана посредством медицинско и химическо изследване.

Т. бил връчен на Д. на 14.11.2023 г. в 03:45 часа и подписан от нея.

В предоставения срок от 45 минути Д. не се явила във ВМА, за да предостави биологични проби /кръв и урина/ за химико-токсикологично изследване. В срока по чл. 44, ал.1 ЗАНН не постъпили възражения срещу така съставения АУАН. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното наказателно постановление № 23-4332-029876 / 08.12.2023 г., на Началник група при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 15 контролни точки.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. Приел е, че по делото е безспорно установено, че на посочената в НП дата и място въззивникът е имал качеството на водач на МПС по легалната дефиниция на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и същата е отказала да бъде извършена проверка с техническото средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози. СРС установил, че макар да е получила талон за медицинско изследване жалбоподателката не се е явила в медицинското заведение и сама се е лишила от възможността да изпълни вменените с нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП задължения.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК, поради което и на основание чл. 220 от АПК се приемат за доказани фактите от СРС.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено описаното в АУАН и НП административни нарушения от страна на настоящия касатор.

Относно твърденията на жалбоподателя за противоречие със съдебното решение с което ЗПАМ е прогласена за нищожна, в частност в Заповедта за налагане на ПАМ, трябва да се отбележи, че производството по налагане на ПАМ няма никакво отношение към административнонаказателното производство, разглеждано пред настоящия съдебен състав. Принудителната административна мярка се прилага с индивидуален административен акт, който се издава при спазване на административнопроизводствените правила на АПК, докато издаването на наказателното постановление протича по реда на ЗАНН. Двете репресивни мерки преследват и различни цели, респ. производствата по доказване на законосъобразността им са независими едно от друго.

Неоснователни са възраженията на касатора, че нарушението не е доказано, доколкото установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал. 3, пр. 2 – ро от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, но е отказал. Не е предприел и действия за изпълнение на предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, като не се е явил в лечебното заведение за даване на кръвна проба.

В същото време, фактът на управление на автомобила от страна на жалбоподателката безспорно е

доказан въз основа на съставената докладна записка и свидетелските показания на полицаите С. и Е., които присъствали при установяване на нарушението.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта.

За изчерпателност относно отнетите контролни точки – законодателят не е вложил в тях санкционен характер – административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила НП /чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г., издадена от министъра на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските в производството

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение рег. № 2877 от 28.07.2025 г., постановено по АНД № 5072 / 2024 г. по описа на СРС, 134 – ти състав.

ОСЪЖДА В. Е. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 100 лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.